

Elhunyt Lauritz János

Meghalt Lauritz János elvtárs, aki 1899. november 18-án született Szentjánoson, szegényparaszti szülők gyermekeként. Eredeti foglalkozása timár. A pártnak 1930-tól tagja, azóta vesz részt a munkásmozgalomban. A felszabadulás előtt az SZDP tagjaként a kisiparosok baloldali ellenzéki mozgalmában tevékenykedett.

Az SZDP Szeged városi szervezetének vezetőségi, majd végrehajtó bizottsági tagja volt. Aktívan segítette a kommunista csoport munkáját, részt vett a rólapok terjesztésében, a Vörös Segély munkájában.

Szeged város felszabadulását követően elsőként lépett az MKP-ba, azóta — halá-

lág — töretlen harcosa volt a pártnak. A DELEP vállalatától 1968-ban ment nyugdíjba. Eredményes munkásmozgalmi tevékenységéért 1968-ban megkapta a Szocialista Hazáért Erdemrendet, 1970-ben pedig a Felszabadulási Jubileumi Emlékérmet.

Lauritz János elvtársat a DELEP pártbizottsága és a vállalat vezetősége saját halottjának tekinti. Hamvasztás utáni búcsúztatása 1974. május 30-án (csütörtökön) délután 15 órakor lesz az Alsóvárosi temető ravatalozójában.

MSZMP DELEP Vállalati Bizottsága, és vállalatvezetősége

ENSZ-konferencia

Kedden a fővárosban, a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében, több mint 20 ország igazságügyi szakembereinek részvételével megkezdődött az ENSZ európai regionális konferenciája, amelynek témája a bűnmegelőzés és a bűnözőkkel való bánásmód.

A tanácskozás résztvevőit a magyar kormány nevében dr. Korom Mihály igazságügy-miniszter üdvözlölte, aki beszédében hangsúlyozta, hogy az ENSZ kezdeményezte konferencia megrendezését a magyar kormány szívesen vállalta, mert az egyetemes emberi érdekek szempontjából szükségesnek és fontosnak tarja, hogy a bűnözés elleni küzdelemben nemzetközi erőfeszítések is történjenek.

Megjegyzések a színiévvadról

Rossz beidegződés, semmi egyéb, ha művészeti teljesítmények megítélésénél a közönségvéleményre hivatkozunk, úgy általában. A közönség véleményére, mely köztudomásúan estéről estére változik, a közönséggel együtt, leszámítva szélsőséges példákat, az egyértelműen jó és igazán gyenge dolgokat, melyeket a publikum is nagyjából megegyezően elismer vagy elutasít.

Ha most a végéhez közelítő évadra visszatérünk a színház áramkörében valamiféle kialakult, egységes közvélemény biztosítását keresnénk, valószínűleg hiába, mert a vélemény szuverén, az emberek maguknak formálják, igényeik szerint, belső szükségleteiktől indítva — eléggé eltérően. Csak ugyanazon a bemutatón — hol a spontán tetszésnyilvánításokból kiérezhetően áttűrt a siker — sem hagyhatók ki a kritikus: a szünetekben többen fejezték ki sajnálkozásukat a folyosón („szegénykém, zavarban lehetsz, mit kanyarítsál”), mások viszont ilyen kitűnő előadást évek óta nem láttak Szegeden. S ha hozzávesszük, a kritika is jószerivel egyetlen vélemény (mint az alábbiak), hol van az a kaleidoszkóp, ahol a fennmaradások, kételkedések, igények és elutasítások szírványainak érzékeny pontossággal kivethetők?

Még a közönség statisztikai jelenléte sem csallhatatlan támpont. A bérleti rendszer önvédelem, kétségtelen előnye mellett hiába lenne megfigyelhető arról, hogy hajlamos elkendőzni a tényeket: papíron tele a színház, a felvonásokon fölragyogó nézőtéri lámpák viszont üres széksorokra világítanak (uram bocsá: több üresre előadás után, mint előtte vagy közben). A színház nem szigetelheti el magát azoknak véleményétől, akiknek játszák, sőt azoktól sem, akiknek pillanatnyilag még nem — elsősorban a munkásoktól és a fiatalo-

kétől. (Utóbb a sajnálatos fáziskésésekkel jelentkező műsortüzetek egyike adott szót valakinek a törzskönyvből, jónévű, ismert szegedi matematikus mondta el észrevételeit, aminek örülnünk kell — csak ne hogy az értelmiségen belül elrekedjen a folytatás.) Izgalmas, tanulságos lehet a színháznak is, milyen aranyfedezet húzódik meg az adott bérletek mögött, mit mondanak előadásairól a fizikai dolgozók, a munkásfiatalok (jóllehet mások véleménye sem közömbös), mert a jelen körülmények között őket kell megnyerni az általános színházkultúra, a szegedi színház ügyének. Valamikor művészbrigádok jártak a város üzemait és a környéket, hidat építgetve a színház és a távolcsakadt munkás-, parasztemberek közé. Az elmúlt évadban inkább a kisszínű előadásokat követő spontán vitákról, egyetemisták körében szervezett színész-közönség találkozókról hallottunk kedvező híreket. Kérdés: a kapcsolatnak ezen formái és alkalmak elegendőek-e, illetve marad-e többre energia a színházban? Egyetlen példát! Az évad második felében bemutatott *Krleza*-drámát, a *Golgotát*, mely elsősorban politikai szempontból volt jelentős, és valljuk meg: szintén, nem tartozik az úgynevezett közönségdarabok sorába, szerény érdeklődés kísérte a színházban. Mi történne, ha kivinnék szegedi nagyüzemekbe, műszakváltáskor, amikor adott a közönség, gépek közé, ahová a szerző szánta, természetesen környezetébe — még a díszleteket sem kellene szállítani?

Mi újat hozott az évad? A bemutatásokból tizenhárom, ennyi darab előállítására — egyetlen épületben, egyetlen színpadon, ahol mellesleg az előadásokat tartják este, délután, valamint próbaterem hiányában, a műfaji változatos-

ság megőrzésével, és a belőle naponta adódó egyeztetési nehézségek kötelező legyűrésével — feszített munkatempó, meg a helyi lehetőségek túlszámítása nélkül nem lehet vállalkozni. Feszített tempó jellemezte majd valamennyi premier előkészületét, a helyi lehetőségek optimális kihasználására pedig megnyitották a földszinti társalgót, a Kis-színpadot.

A tervezetések idején valószínűleg a színházak sem számítottak rá, hogy ez lesz az évad slágere. Először *Giricz* Mátás rendezésében *Weiss*-dráma, a *Marat/Sade* ment itt, hétfőről hétfőre, majd *Sándor* János tartott magyarországi bemutatót *Witkiewicz*-darabbal, *Az anyával*, s a meglepetés, amire régen volt példa a szegedi színházban: a jegyek elővetelben mentek el. A kisszínű előadások kelen-dőségét résznél az ügyesen választott darabok célszerű, izgalmas tervezése, „beültetése” biztosította — ebben formájában mindkettő ideális stúdióvállalkozás —, részint a környezet varázsa, a helyszín intim légköre. A játéktér fölőlvad a nézőtérben, a közönség együtt él a játékkal, játszik a színészzel, akire műhatatlan hatással van ez a közelség, valósággal földobja, hogy az érzékeny közegben felismerhetőbbek, láthatóbbak művészi eszközei. A kamarszínpadok világszínjáték nyomos oka ez a közvetlenség, itt válhatnak a nézők az előadás szerves tartozékává, úgyis mondhatnánk, a legjobb propaganda közönséget nyerni a színház ügyének. És Szegeden elkel a színházpropaganda.

Hogy a Kisszínűpad milyen nyeresége a város színházkultúrájának, valójában akkor látszik majd, ha kamaraival a Horváth Mihály utcai új épületben gazdálkodnak.

(A befejező részt holnap közöljük.)

Nikolényi István

DM POSTALÁDA

Csak alacsony autóknak?

A Kis-Kőrössi halászcsárdába látogatott és ma-nap N. M. olvasott és azt tapasztalta, hogy az üdülőtelephez vezető lejáró feletti tábla — amely a halászcárdák ittletét hirdeti — be van horpadva. A jelek arra utalnak — mint írja —, hogy egy magas gépkocsitól származik a sérülés. A táblán sehol sincs feltüntetve, hogy milyen magasságú autók fér el alatta, ezért kéri, hogy miután a táblát megjavították, írják rá azt is, hogy az alsó széle milyen magasan áll az úttól.

Válaszol az illetékes

Lapunk május 5-i számában megjelent „Szellőzők és antennák” című cikkben a Tarján 510-es lakóépületben tapasztalható hiányosságokról írtunk. A központi televíziós antennákkal kapcsolatban felvetett problémák megoldását — szerkesztőségünkbe küldött levelében — *Novák István*, a Gelka megyei kirendeltségének vezetője magyarázza.

Tavaly december 14-én már javította a Gelka az épületen a központi antennát, de — mint írja — az érte járó munkadíjat még nem fizette ki senki. Sőt, nem is jelezték azóta, hogy az antenna elromlott volna. Véleménye szerint az antenna bármilyen hibájának javítását egy napon belül megkezdik, ha értesítést kapnak az épület „gazdájától”. Szívesen kötnek karbantartási szerződést bármely lakóházzal lakóközösséggel — tehát lakásszövetkezetekkel, OTP-vel stb. —, vagy az ingatlankezelő vállalattal.

Megjegyzi még, hogy nem érdemes az erkélyre, ablakokra „jugó” antennákat szerelni, mert a Gelka a központi antenna árbócára újabb antennafejet tud felerősíteni a hozzátartozó erősítőszárral együtt. Ez körülbelül annyit pénzbe kerül,

Veszélyes gödrök

V. V. tarján olvasónk arról ír, hogy a hatos útemben kevés lehetőségük van a gyerekeknek játékokra, mozgásra. Játsszótér még egyáltalán nincs ebben a tömbben (bár a játékok egy része a helyszínen van már), a házak előtti területek pedig jórészt parkosítottak, így esetleg a tömb közepén a leendő gyermekintézmények helyén mozoghatnak az itt lakó gyerekek. Igen ám, de ez a terület dímbes-dom-bos, tele van szeméttel, mindenféle kacattal (vasdarabok, drótok, szőnyegpadló, üvegdarabok, szöges

deszkák és így tovább). Alkalmassá lenne talán egy kis futkorozásra a 615-618-as épületek mögötti terület akkor, ha nem lennének ott hetek vagy talán hónapok óta árkok és gödrök. A legtöbb gyerek persze itt játszik, és már több kisebb baleset is történt az árkok átugrálása közben. De még mekkora lehetne akkor, ha egy apróság fejfel beleesne abba a fedetlen — félgyízzel telt — csapadékvíz-elvezető aknába, amelyet már szintén hetekkel ezelőtt megépítettek.

Helyet a szeméttartályoknak

Hosszú hónapok óta meglevő problémát ismertünk meg Szécsy Béla (Madách utca 4. 1/3) leveléből. A Kálvin tér és a Madách utca sarkán levő szövetkezet háza mind a 42 lakásának szeméttároló Kuka-tartályát a Madách utcai kapualjban tárolják. Levélírónk szerint a sok szemét olyan büzt áraszt, hogy a kapu feletti lakásokban nem nyithatják ki az ablakokat, ami különösen a nyári hónapokban lehetetlen helyzetet teremt. Tavaly augusztusban írásban kérte a városgazdálkodási vállalatot, hogy a szeméttartályokat hordják el,

de mint később megtudta, a vállalat tanácsai rendelet alapján szállít kétnaponként.

Intézkedni kell!

Szerkesztői üzenetek

Klárifalvi Aladár (Pálánk 5.): felvetett problémáival, kérésekkel, keresse fel az illetékes hatóságokat, vállalatokat (városi tanács építési osztálya, ingatlankezelő vállalat és így tovább). „Jóreménység” jellegű közölgük, hogy a levelében ismertett ügy az ingatlankezelő vállalat hatáskörébe tartozik. Szíveskedjék nevének feltüntetésével a fenti vállalatokhoz fordulni ügyének rendezése végett.

Gépkocsinyeremény-betétkönyvek sorsolása Budapesten

Az országos Takarékpénztár a gépkocsinyeremény-betétkönyvek 52. sorsolását május 27-28-án Budapesten, a Münnich Ferenc utcai székházában tartotta meg. A vidéken váltott betétkönyveket 27-én, a Budapesten váltott betétkönyveket pedig 28-án sorsolták.

A sorsoláson azok a 10 000 és 5000 forintos betétkönyvek vettek részt, amelyeket 1974. január 31-ig váltottak és április 30-án még forgalomban voltak.

Az alábbiakban közöljük a Csongrád megyében váltott, és kisorsolt gépkocsinyereménybetétkönyvek számát és a nyert gépkocsijárműtípusát.

A 10 ezer forintos nyereménybetétkönyvek közül nyertek:

5 022 037 Moszkvics 412. 5 035 072 Skoda S-100.
5 027 386 Trabant Lim. 5 035 613 Wartburg Lim.
5 030 347 Dacia 1300.

Az 5 ezer forintos nyereménybetétkönyvek közül nyertek:

5 508 255 Skoda S-100. 5 590 338 Skoda S-100.
5 527 670 Wartburg Lim. 5 591 290 Skoda S-100.
5 531 408 Skoda S-100. 5 607 599 Polski FIAT 1500.
5 536 535 Zsiguli 2101. 5 608 171 Skoda S-100.
5 537 435 Zsiguli 2101. 5 609 877 Trabant Lim.
5 547 911 Moszkvics 412. 5 614 164 Dacia 1300.
5 555 507 Zsiguli 2101. 5 620 251 Trabant Lim.
5 620 293 Zsiguli 2101.

A nyereményjegyzék közvetlenül a sorsolás után készült. Helyességéért a szerkesztőség felelősséget nem vállal.

Tánc, dal, Zene

Telt ház előtt, nagy sikerrel mutatta be első önálló műsorát az EDOSZ „Szeged” táncgyűjtése hétfőn este, a Szegedi Nemzeti Színházban. Hatvan fiatal táncos — a legidősebb köztük 16, a legfiatalabb 11 éves — színpompás népviseletben lépett színpadra. Először Vavrinecz-Born Bőjt-karikázóját, majd Huszár-Györgyfalvy Oláhósát adták elő, ezután Babarzi Klára népdalokat énekelt. Kerek-Ray Párnatáncát látnyok, Kerek-Born Csanádi legényesét pedig fiúk táncolták. Népi hangszerek tekerőn, furulyán játszottak népdalokat. Kerek-Nagy üvegtáncában pedig a lányok ügyeskedtek. Gulyás László széki muzsika című művét a zömmel zeneiskolásokból és konzervatóriumi növendékekből álló zenekar adta elő — vezető primása Nagy Ágnes —, majd Kerek-Born Békési csárdások című táncát láthattuk.

Huszár-Németh Szatmár-ökörítői fergetegessel kezdődött a műsor második része,



Somogyi Károlyné felvétele

Csanádi legényes

majd Szurdi Zolt triója népdalcsoportot adott elő. Huszár-Györgyfalvy sárközi leánytáncát a sándorfalvi citerazenekar szerepelt, Vavrinecz-Nagy Rábaközi táncos című kompozícióját pedig a legkisebbek követték, akik Novák Ferenc művét adták elő. Két gyermektánc, Weöres Sándor-versekre. Dr. Katona Józsefné népdalokat énekeltek, Weiner Leó Róka-

táncát után a műsor leglátványosabb száma zárta a sort, Huszár-Tímár Tápiel ugrós és friss című kompozícióját 58 táncos ropta a színpadon.

A nagy sikerrel szereplő együttes művészeti vezetői Nagy Albert és Nagy Albertné, zenei vezető Weninger Richárd, jelmeztervező Sár-vary Katalin, műsorközlő Baranyai Ibolya volt.